

Příběhy o hledání štěstí v životě

BLANKA
MILFAITOVÁ

Nebát se
přát si

MLADÁ FRONTA

Nebát se přát si

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Blanka Milfaitová

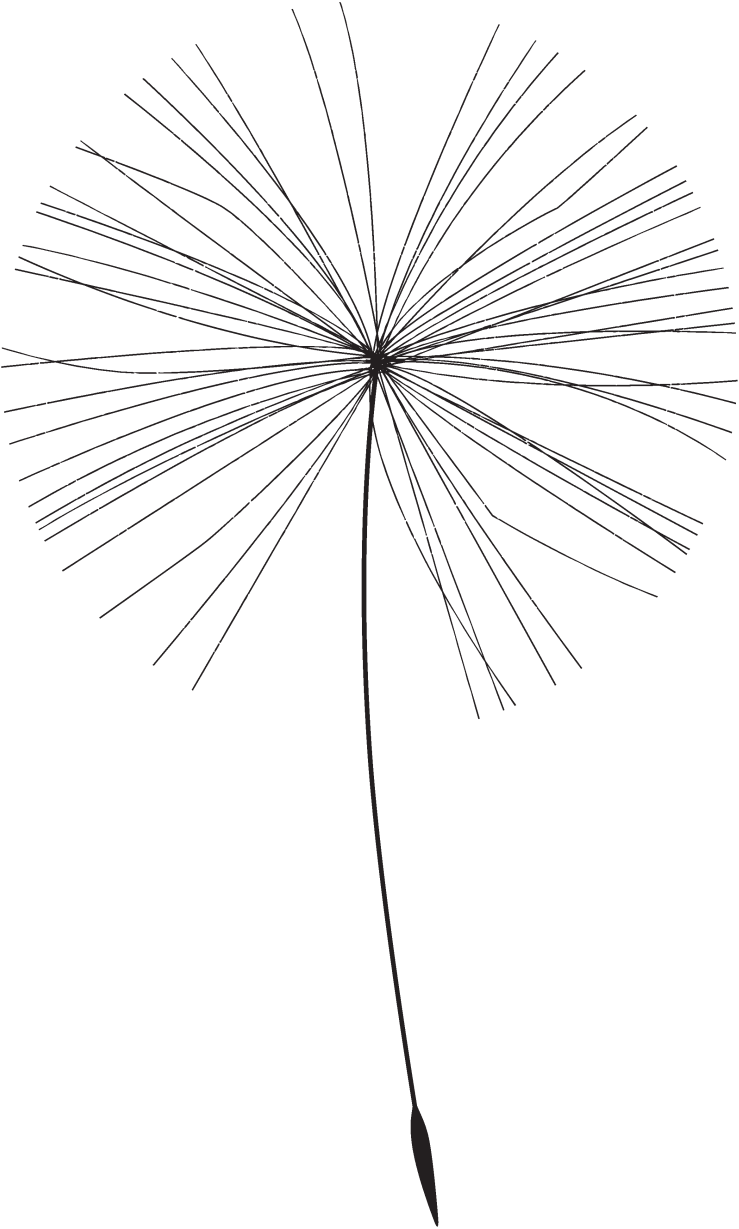
Nebát se přát si – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nebát se přát si
Blanka Milfaitová

BLANKA
MILFAITOVÁ

Nebát se
přát si

Příběhy o hledání štěstí v životě

ISBN tištěné verze 978-80-204-4462-2

ISBN e-knihy 978-80-204-4797-5 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-204-4796-8 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-4798-2 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

Text © Blanka Milfaitová, 2017

„Vy nemusíte pro snění ani spát :-)
Vy životem bdělým sníte a sny žijete.“

BLANCE FANYNKA PETRA

E-lišce Anně & Mie Ronje

100 % bio

Není uměle barven, není infikován chemií, která prý jinde napomáhá růst rovně, bez pupínků a rychle, není to produkt určený k rychlé spotřebě. Je však volně dostupný. Trh ho zná. Ba co více, je ho všude dost a kdokoli může natáhnout ruku.

Jen já jsem ho popsala ve dvou knihách a věnovala mu snad stovky textů na webu. A jiní ve stovkách dalších po celém světě udělali totéž v knihách plných návodů a líbivých průpovědek, jak je vše jednoduché a prosté, jak všichni můžeme, stačí jen chtít.

Někteří z nás už ho mají. Hýčkají si ho po nocích, než usnou, patří mu poslední myšlenky dne, jiní ho přepisují do projektů a tajní milenci si o něm vypráví jako o jediném způsobu... jak být spolu. Ano, takhle jsem to měla i já, když jsem potkala mého muže. Být spolu. Jen spolu. Kdekoli. To kdekoli je zásadní. Je to první krok k odjezdu. K rozloučení se se světem okolo nás, který známe důvěrně, a k zaměření veškerých aktivit, kroků a prostředků, pokud nějaké vůbec máme, k tomu jedinému. Jít. Jít za snem. Ano, píšu o snu.

Jít za ním je prosté, opravdu, je volně dostupný všem. Mnozí by ho chtěli uchopit a nepustit, ale ani nenatáhnou ruce. Někteří o něm intenzivně přemýšlí a zůstane jim to celý život, protože ti, co ho uchopili všema deseti, ti ví, že

o přemýšlení tam opravdu, ale opravdu nejde. Jiní tento mezičas prostě přeskochí, prásknou do koní, zvednou kotvy, sbalí si pět či šest švestek a sny si plní. Dnes. Nejpozději zítra. I já to tak mám. Ale nebylo to tak vždycky. Rozhodně ne, když jsem byla malá a hloupá, ani když jsem jako přemýšlející vyrážela napříč Amerikou či Sibiří na Bajkal. Dnes si na ty cesty ani nevzpomínám.

Až později. Někdo si myslí, že pozdě. Prostě teď. Bude mi čtyřicet a já začala nedávno konečně snít. O cestě. O rodině. O něm. A najednou to vše přišlo. On, který mě vzal za ruku a pak na cestu, kde jsme se stali rodinou.

A tak sněte, protože jen ten, kdo sní, se naučí létat. Sněte, ale hlavně si sny plňte. Já u toho budu s vámi, pokud si budete přát. Něco o tom vím. Víc, než jsem si vysnila já, se přece už snad ani nedá. Pokusím se podělit o to know-how, jak se moderně říká, a pokusím se podělit zdarma, protože koučové za velké prachy většinou kecají velmi šikovně, ale často se přitom opírají jen o domněnky, vyčtená moudra nebo příběhy z druhé ruky. To je přece lumpárna hadr, proto si pojdte raději poslechnout, tedy přečíst, jak moc bolí si plnit sny, kolik slz to stojí, před kým se budete muset sehnout a komu ustoupit. Pojdte si poslechnout, proč to přece jen stojí za všechnu snahu světa.

Chci se podělit.

Absolvovala jsem na padesát přednášek o podnikání doma i za hranicemi, o světových úspěších, o psaní knih a cestování, o životě rodiny s malými dětmi on the road. O tom, jak lze cestou otěhotnět, porodit a vychovávat děti. Za celou dobu jsem si nevšimla jedné velmi zásadní věci. Nevím, třeba jen nevšimla, třeba jsem se pletla, ale až na

dvou velkých festivalech cestovatelů v Budějovicích a ve Zlíně, když jsme s mužem před vyprodanými sály vyprávěli o něm, o tom snu, který realizujeme roky a nehodláme přestat, jsem si uvědomila jeden nepoměr. Takovou dobu mi trvalo uvědomit si, jak málo nás někteří mohou chápat.

Nás, co tak divoce cestujeme napříč světem sem a tam, tu rok, jindy dva, někdy na pár měsíců, vždy ale s pocitem neuvěřitelné svobody, která z toho plyne. Svobody všemi chtěné. Vytoužené. Je součástí snu, o kterém dnes píšu. Došlo mi, ačkoli to někdy v médiích může vypadat naopak, že nás na cestě za čímkoli a kamkoli není příliš. Nemluvím o dovolených v dálce. Nemluvím o třech týdnech na Bali, ale o lidech, kteří přeruší, mnohdy ukončí období existence jisté a pevné doma a vyrazí na půl roku, rok či roky. Je to neskutečný nepoměr k tomu, kolik lidí o cestě za hranice všedních dnů sní, kolik jich chodí na ty festivaly cestovatele poslouchat, hltat zprostředkované zážitky, dojmy, nebezpečí a lásky. Naše vyprávění. O našich snech, které jsou v ten moment i vašimi sny, vidíte.

Jsem si jistá, že cestování činí lidi šťastnějšími. Svobodomyšlnějšími, ale též více respektujícími pravidla hry. Různých her. Jinak by cestovatel nedojel... Nebo právě dojel.

Proč tedy nevyjedete taky? Změňte poměr, ať vítězí cestovatelé. Tuhle knížku si můžete vzít s sebou do kletru, na kolo či do kufru staré hajtry, kterou jste s námahou dali do kupy, a vyjeli tam, kde se obzor dotýká nebe.

Máte přece sny? Přejete si zažít dobrodružství neopakovatelné, momenty, o kterých budete zbytek života vyprávět, nebo jen klid pod myriádami hvězd na neobydlených

pláních jiného kontinentu, klid, který nám dnešní společnost už dávno vzala.

Máte je, vím to. Alespoň malé. Když sníte, je to jen kousek od prvního kroku cesty s velkým C. Jasně, můžete vyrazit! Však vítr neuvěřitelných dobrodružství, která známe od dětství z dechberoucích vyprávění, vítr nesoucí ty tajné sny širým světem vane stále. Všude okolo nás všech. Některými z nás i prostupuje. Říkám tomu průvan dobrodružství. Pak potřebujete už jen plachty, které uvnitř našich srdcí a myslí napneme.

Pravda, nejedem z nás je nestihne ani rozvinout, natož natočit po větru. A další o větru dobrodružství, co má sílu splnit i ty nejdálčenější sny, nemají ani ponětí. Necítí ho v zátylku, nešťouchá je do zad, nepřináší jim pod nos vůně nevšední, vůně, které kdo nepozná, nemůže ani závidět, jak jsou nepředstavitelné.

Pomohu vám to změnit, ano? Vstupte do světa těch, co žijí sny, zažívají dobrodružství cestovatelů a nikdy v srdcích nezestárnou.

Občas slyším, že takto cestovat, vlastně tím i žít, může jen jedinec vykořeněný, někdo bez velké vazby na domov, člověk bez silných a poctivých pout. Nemohu oponovat, neznám totiž jiný život. Víím jen, že i my si neseme naše základní kameny s sebou. Máme pevné základy, ale nepojí nás s místem a okruhem lidí vůkol toho místa, leč vytvářejí pevnou, ale díky pohybu pružnou strukturu uvnitř nás, základnu, na které stavíme a do které otiskujeme naše stopy, naše postoje. Jmenuje se rodina.

Kam s ním, kam s tím

Když jsem studovala, nejspíše málo pečlivě, zato dlouho a nejspíše totálně zbytečně velké mistry řemesla spisovatelského, nemohla jsem si nevšimnout z klasiky tak těžké jak krásné, jakou je svět fejetonů, díla *Kam s ním*. Přiznávám, teorie ve mně zanechala otisk neostrý a nejednou zbyla jen vzpomínka na název. Definitivně jsem se tak při psaní třetí knihy dopracovala k závěru, že spisovatelkou opravdu nejsem. Přesto píšu s radostí, dokonce i lehkostí, a ač můj redaktor Tomáš oči v sloup obrací, na stolku mi leží smlouva na knihu čtvrtou.

Do Paříže jezdíme pravidelně a pokaždé s velkým očekáváním. Jednou řešíme, *kam s ním* v busu, když jeho řidič odmítne náš kočárek pro jeho velikost naložit, podruhé například v metru, kam se s ním nedostaneme kvůli úzkým turniketům. Cestování s běžeckým kočárkem uvnitř města je buď běž, nebo zemři!

Nejen kočárek mi připomíná Čapka. Zlehka orosená, klepající se ve spodní části Champs-Élysées, číslo popisné 26, jsem měla stejný problém. Jen předmět problému byl z jiného těsta. Ehm, jiné formy. No prostě jiný. A já přemýšlela, kam s tím. Prosím? Vám se to nestává? Vy jako nemusíte řešit jednu z nejdivočejších potřeb lidstva denně, opakovaně a... když jste na cestách, na procházce, na expedici nebo „jen“ někde v cizím prostředí? Je vám to šumák?

Pak gratuluju, ale já mám z této situace pupínky, a to ještě ani nenastala. Nevím, které zvíře to umí, ale já ano. Dokážu si „odříkat“ tak dlouho, až na onu potřebu zdárně zapomenou. Někdy.

Nejlepší na světě. Nejhezčí. A nejdražší, čtu si na plakátku. Od jisté doby jsem na tato hesla citlivější, reaguji automaticky, koukám, čtu, a ejhle, problém vyřešen. Nej hajzlíky na světě. WC SPA Japan, kde tě přivítá milá hudba, dlouhé fronty, stejně nervózní předklienti a uvaděčky, které tě prostě snad i usadí. Měla jsem obavu. Jo, navštívila jsem Nej toalety na světě na jedné z Nej tříd na světě v městě měst, abych utratila balík a řekla si, no ne, to je ale jízda.

Se záchodky mám prostě problém. S tím, jak vypadají. S čistotou. S předchozími návštěvami, se souběžnými o dveře vedle, pokud ovšem dveře vůbec přítomny jsou. Vzpomínám s děsem na hajzlíky daleko na Sibiři, komunitní zážitek. Odráží to nejspíše můj vztah k všudypřítomné a mnohdy nevyhnutelné socializaci, k interakčnímu procesu, který začleňuje individua do nějaké komunity, který z nás činí postavy konformní, současné společnosti k užitku. Přesně tak, na sto procent jsme užívání Společností a systémem k jejich vlastnímu a sobeckému prospěchu. Nejsme to my, kdo si libovolně užívá, a ani pravidla a společenské konvence nemáme svobodně k použití. My jsme k použití. Je to prosté, žádnou složitou filozofii není třeba ve věci hledat. Stačí si to připustit. Vytvořili jsme cosi, co nás začalo přetvářet k obrazu svému, cosi, co žije nad námi, a já mám dojem, že nebude dlouho trvat a to cosi některé z nás definitivně pozře.

U objektů k použití vždy dříve či později nastane čas, přestanou-li být použitelnými, kam s nimi.

Mnohdy se mi zdá, jak se okolo nás lidé rozcházejí, rozvádí, jak jednoduše mizí z prostoru zodpovědnosti nejen té praktické, ale i oné imaginární, citové... že láska už není, co bývala. Mám prostě obavy, že umíme milovat jen do té doby, než přijdou problémy. A ty neřešíme. Neumíme to. Začneme namísto toho přemýšlet, kam s ním.

Neumíme argumentovat, vysvětlovat, hledat průsečík či pravdu. Nerespektujeme partnera názor, neb nerespektujeme partnera samotného. Nevíme, jak na to všechno. Proto raději utíkáme. Ano, řešení je pro dnešní generace nasnadě. Útěk. Lidé se rozejdou. Spálí most, uzavřou kapitolu. Tak lehce. Nepovedlo se. Jdou o dům dál, nový pokus, nový protějšek, co ještě neví, že... Tak tedy, kam s ním, s tím druhým?!

Je tuze lehké milovat lidi krásné, úspěšné, šťastné a bezstarostné. Do momentu, než se něco, cokoli zvojití. Nemluvíme o velkých věcech, mluvím o drobnostech, které jsou schopné zničit cokoli, co se jim do cesty postaví.

Nebývala jsem o moc jinačí. Mých prvních dvacet let dospělosti by mohlo asi také vyprávět a můj anděl strážný, pokud to ještě nezabalil, by jistě též přihodil pár pikantních příběhů, rozhodnutí, hlav v písku a útěků.

Co má společného potřeba toalety na Elisejských polích s lidmi, kteří se přestali milovat? S lidmi, co vymýšlí, kam odložit toho druhého, jak se ho nejrychleji, nejkulantněji, nejméně bolestivě či nejlevněji zbavit?

Vůbec nic! Pravda.

Případně úplně vše, jde o úhel pohledu. Jde o odložení. Čehokoli. Vlastně jde o stále stejný problém, kam s ním. Kdokoli z nás může zapátrat v paměti, kdy naposledy

řešil odvěké trauma s „čímsi“, co již nechce. Kam s tím? Jen u těch vztahů jsem trochu víc rozpačitá, zda už jen tím, že jsme kdesi kdysi vnitřně přistoupili na stav: použij s citem / odlož bez citu, že jsme už tím zadělali na velmi prosté a rychlé rozhodnutí, co jednou přijde. S vědomím, že odkládání je tak jednoduché, deklasujeme vztahy od jejich prvopočátku.